

Όπως σας ανέφερα και άλλη φορά, η Ιστορία ήταν και είναι το θέμα που μου αρέσει και επιθυμώ να διαβάσω και να μαθαίνω. Πάντοτε κρατάω σημειώσεις απ' τα διάφορα κείμενα που διαβάζω και αυτές τις σημειώσεις μου θάθελα να τις μοιραστώ μαζί σας. Το σημερινό μου θέμα είναι "Επεμβάσεις και κακουργίες των μεγάλων δυνάμεων κατά του Ελληνισμού" σε μια χρονική περίοδο από το 1821 έως το 1900.

Πολλά απ' αυτά που θα σας αναφέρω, μπορεί

να τα γνωρίζετε, μερικοί ίσως Όχι. Μια υπενθύμιση ή μια ενημέρωση είναι πάντοτε καλή, είναι μόρφωση και όλοι οι άνθρωποι συνεχώς μαθαίνουν. «Γηράσκω αεί διδασκόμενος» έλεγαν οι αρχαίοι πρόγονοι μας, δηλ. όσο γερνάω μαθαίνω. Η Ιστορία γεννήθηκε από την επιθυμία των ανθρώπων να κληροδοτήσουν στους μεταγενέστερους τους κάτι απ' τη ζωή τους.

Αυτή η επιθυμία παίρνει μορφή φόβου στον Ηρόδοτο "Έργα μεγάλα τε και θαυμαστά, τα μεν Έλληνσι, τα δε βαρβάροισι, αποδεχθέντα,

ακλεά γέννηται" δηλαδή "Έργα μεγάλα των Ελλήνων γίνονται θαυμαστά, τα δε των βαρβάρων αποδεικνύονται άδοξα".

Λαοί που δεν γνωρίζουν το παρελθόν δεν μπορούν να προγραμματίσουν το μέλλον θα τα επαναλάβουν μας το λέει και ο ίδιος ο Ευριπίδης με εκείνη την φράση "Οβλιβιος, όστις της Ιστορίας έσχε μάθησιν" δηλαδή "Έυτυχησμένος όποιος κατέχει την Ιστορία", εκφράζει έμμεσα αυτή την επιταγή, δηλαδή να αντλεί ο άνθρωπος διδάγματα από το παρελθόν.

Επεμβάσεις και κακουργίες των Μεγάλων Δυνάμεων κατά του Ελληνισμού 1821-1900

Της Μαίρης Πετροπούλου

Α' ΜΕΡΟΣ

Όταν στα 1821 οι Έλληνες επαναστάτησαν δεν αντιμετώπισαν μόνο την Οθωμανική αυτοκρατορία, αλλά και την εχθρότητα των Ευρωπαίων αυτοκρατοριών της λεγόμενης "Ιεράς Συμμαχίας".

Εκείνη την εποχή, τα απελευθερωτικά κινήματα των υποδούλων λαών ήταν σε έξαρση, και οι ευρωπαίοι αυτοκράτορες έπαιρναν μέτρα για την αποθάρυνση και την συντριβή τους.

Εδώ πρέπει να πω ότι τα λαϊκά κινήματα ήταν για τους βασιλιάδες φοβερά - τα έβλεπαν σαν αρρώστια πανόλης της οποίας το μίasma, κατά την γνώμη τους μεταδιδόταν από χώρα σε χώρα, από υπόδουλο σε υπόδουλο και γιαυτό έπρεπε να συντρίβονται.

Τον Απρίλιο του 1821, οι αυτοκράτορες και οι υπουργοί της Ρωσίας - Αυστρίας - Αγγλίας - Γαλλίας και Πρωσίας συναντήθηκαν στην Λιουμπλιάνα της Σλοβενίας και διαβουλεύτηκαν τους τρόπους που θα καταπολεμήσουν τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα και με ποια συστήματα να επιβάλλουν τις απολυταρχικές αρχές της Συμμαχίας στα λαϊκά στρώματα.

Πάνω λοιπόν σ'αυτό το συνέδριο, ήλθε το μαντάτο, ότι οι σκλαβωμένοι Έλληνες επαναστάτησαν.

Ο ελληνικός ξεσηκωμός σχολιάστηκε από τον Πρώσο (σημερινή Πολωνία) βασιλιά "ως πολιτική μηδαμνότητας" και από τον δηλωμένο εχθρό της Ελλάδας τον Αυστριακό υπουργό Μέτερνιχ "ως ηχούν κενό" δηλαδή ως ένας άδειος ήχος. Επιπλέον οι Αυτοκράτορες τότε ανακοίνωσαν ότι τις "Εγκληματικές ενέργειες που είχαν λάβει χώρα στην ανατολική Ευρώπη" θα τις αντιμετώπιζαν με σκληρά μέτρα..

Κυκλωμένοι λοιπόν οι Έλληνες από ένα εχθρικό κόσμο, αγωνιζόταν μόνοι κατά των Τούρκων ενώ τα Ευρωπαϊκά ανακτοβούλια εξακολούθουσαν τις κακουργίες τους, κατά του επαναστατημένου ελληνισμού, καθώς οι πρόξενοι των ευρωπαϊκών κρατών στον ελληνικό χώρο, είχαν γίνει πράκτορες των Τούρκων.

Τα τουρκικά κάστρα εφοδιαζόταν από τους Άγγλους και τα λιμάνια της Επτανήσου είχαν μετατραπεί σ'ένα ασφαλισμένο λιμάνι του Τουρκικού στόλου..

Ένας Κεφαλονίτης έμπορος 'εγραφε τότε αγανακτισμένος σ'ένα φίλο του στο Παρίσι. "Αυτοί οι σκύλοι οι Άγγλοι μας καταπολεμούν κρυφά και φανερά όσο υμπορούν χωρίς συνείδησιν ..." Και ο Μακρυγιάννης το επιβιβάζει με την δική του καταγγελία. "Τους κατέτρεξαν οι Ευρωπαίοι τους δύστηνους Έλληνες. Εις τις πρώτες χρονιές εφοδιάζαν τα κάστρα των τούρκων".

Στις 24 Ιουλίου 1825 εκπρόσωποι του επαναστατημένου Έθνους, έστειλαν έγγραφο στην Αγγλική κυβέρνηση που έμεινε γνωστό σα "πράξη υποταγής" με το οποίο το Ελληνικό έθνος εκουσίως (με την θέληση του δηλαδή) έθετε την ιερά παρακαταθήκη της εθνικής ανεξαρτησίας, της ελευθερίας και της πολιτικής υπαξέως, υπό την μοναδική υπεράσπιση του Βασιλέως της Αγγλίας Γεώργιου.

Η δήθεν φιλελεύθερη Αγγλία έσπερνε με τον ψευτοφιλελληνισμό της, παραπλανητικές ελπίδες στους μαχόμενους Έλληνες, για να πατήσει πιο εύκολα και σταθερά στον ελληνικό χώρο, που είναι γνωστό γεωστρατηγικό σταυροδρόμι στην ανατολική Μεσόγειο.

Αρχίζει λοιπόν τότε ένας αθέμιτος ανταγωνισμός των "τριών προστάτηδων" για το ποιός θα έχει το πάνω

χέρι στην Ελλάδα.

Αυτός ο ανταγωνισμός και η εχθρότητα της επίσημης Ευρώπης στη επανάσταση, εμπόδισε τη χώρα μας να αναδειχτεί σε ένα ισχυρό έθνος, όπου με ολόκληρο τον ελληνισμό στην αγκαλιά της θα εξελισσόταν σε ισχυρό παράγοντα επιροής με διεθνή ακτινοβολία.

Εδώ θα πρέπει να αναφέρω, αυτά που αναφέρει και ο συγγραφέας Δημ. Φωτιάδης στο βιβλίο του "Οθωνας, ότι στην κατάσταση αυτή βοήθησαν και τα τρία μεγάλα κόμματα εκείνου του καιρού, το γαλόφιλο με τον Κωλέτη, το αγγλόφιλο με τον Μαυροκορδάτο και Τρικούπη, και το ρωσόφιλο με τον Κολοκοτρώνη και τον Μεταξά, πήρανε ολότελα στραβό δρόμο. Αντί να στηριχτούν πάνω στις εθνικές δυνάμεις του τόπου και απ'αυτές να γυρέψουν τη δικαιοσύνη τους, λογάριασαν πως θα υπερετούσαν τάχατες την πατρίδα φορώντας ξένη περικεφαλαία. Έτσι θα 'παιζαν Έλληνες αυτοί, το παιχνίδι των ξένων στον τόπο μας και θα γινόταν τα όργανα της φαγωμάρας της Αγγλίας, Γαλλίας και Ρωσίας για την επικράτηση τους στον τόπο μας.

Τουτη μονάχα η πράξη τους φτάνει για να τα καταδικάσει για πάντα, μια και η πράξη αυτή ήταν κάτι παραπάνω από λάθος, ήταν ένα έγκλημα. Θα μπορούσε κάλλιστα να τους πει ο ελληνικός λαός. "Τούτος ο λαός, τρανοί πολιτικάντες, αγωνίστηκε οχτώ χρόνια ενάντια σε μια αυτοκρατορία για να αποκτήσει την εθνική λευτε-

ριά του. Δεν πρόλαβε να χαρεί και σεις, οι κεφαλές του, τη βγάλατε στο σφυρί. Σπολάτη σας λοιπόν για το καλό που μας κάνατε !!!"

Πολλοί πιστεύουν ότι η ναυμαχία του Ναυαρίνου, όπου εμπλόκησαν οι Άγγλοι, Γάλλοι και Ρώσοι ήταν να βοηθήσουν τον ελληνικό αγώνα. Λάθος. Η ναυμαχία του Ναυαρίνου, ήταν προδιαγραμμένο σχέδιο Αγγλίας, Γαλλίας και Ρωσίας για την καταστροφή του ενοχλητικού γ'αυτές Τουρκοαιγυπτιακού στόλου.

Όστόσο, το αποτέλεσμα της ναυμαχίας άνοιξε το δρόμο για την σύσταση του ελεύθερου ελληνικού κρατιδίου, το οποίο ιδρύθηκε με τα πρωτόκολλα που υπέγραψαν από το 1827 ως το 1832 (ερήμην των Ελλήνων) η Αγγλία, η Γαλλία και η Ρωσία και με τα οποία καθόριζαν τα σύνορα και το πολίτευμα της χώρας, πάντοτε με την σύμφωνη γνώμη του Σουλτάνου.

Έτσι στις 3 Απριλίου 1827, με υπόδειξη Αγγλίας, Γαλλίας και Ρωσίας "Η συνέλευση της Τροιζήνας" εξέλεξε κυβερνήτη της Ελλάδας τον Ιωάννη Καποδίστρια.

Πριν φτάσει στη Ελλάδα ο Καποδίστριας επισκεύτηκε τις Βασιλικές Αυλές της Ευρώπης, συνομίλησε και με τον Άγγλο ναύαρχο Κόδρικτων, ο οποίος με κνισμό και υπεροψία του είπε "Δεν είμαι φιλόσοφος, ούτε παντάπασι φιλέλληνας. Δεν εκτιμώ ιδιαίτερος τους Έλληνες ούτε τους Τούρκους". Του εξήγησε λοιπόν ότι η επιθυμία του Άγγλου βασιλιά ήταν να παραμείνουν τα ελληνικά σύνορα όπως τα όρισαν Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία. Ο Καποδίστριας υποσχέθηκε στον ναύαρχο ότι θα εργαστεί "μόνο περί της Λονδινεύου συνθήκης και ουδέ βλέπω σήμερα σωτηρία της Ελλάδας ει μη εκ της εκπληρώσεως της συνθήκης ταύτης".

"Εάν ο Θεός μεθύμων τις καθήμων>> δηλαδή αν ο Θεός είναι μαζί σας είναι και με μας". Μ'αυτά τα λόγια άρχισε "η πρώτη προκήρυξη προς Έλληνας" του Καποδίστρια. Αργότερα ο πρώτος αυτός κυβερνήτης της Ελλάδας έμαθε ότι σε τούτο τον κόσμο υπάρχουν σκοτεινές δυνάμεις που μερικές φορές γίνονται δυνατότερες κι απ'το Θεό.

ΜΗΝ ΧΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ (ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ) ΜΕΡΟΣ